Това съм аз, Луси!

Модно ревю

Кели Маккейн

Издателство „Фют“

Totally Lucy
Catwalk Crazy
First published in the UK in 2006 by Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Text copyright © Kelly McKain, 2006.
Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2006.

The right of Kelly McKain to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Illustrations by Vici Leyhane.
Photography: Page 40 Model © Patrik Giardino/Corbis

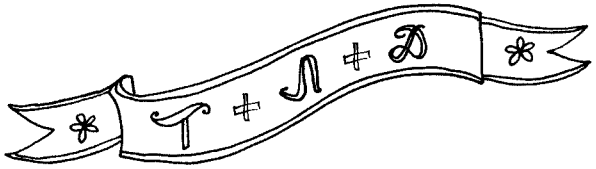
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

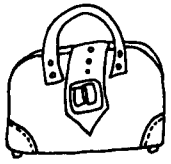
This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

A CIP catalogue record for this book is available from the British Library.

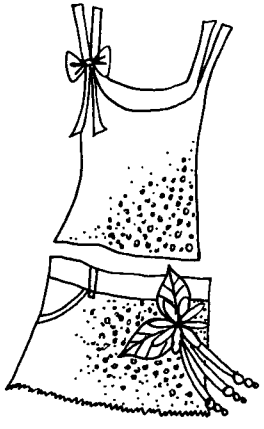
Това съм аз, Луси!
Модно ревю
© Издателство „Фют“, 2020
Текст Кели Маккейн
Превод Жечка Караславова
Редактори Албена Раленкова
Илияна Владимирова

ISBN 978-954-625-743-7
www.fiut.bg

Абсолютно таен дневник на Луси Джесика Хартли

Събота, 24 септември

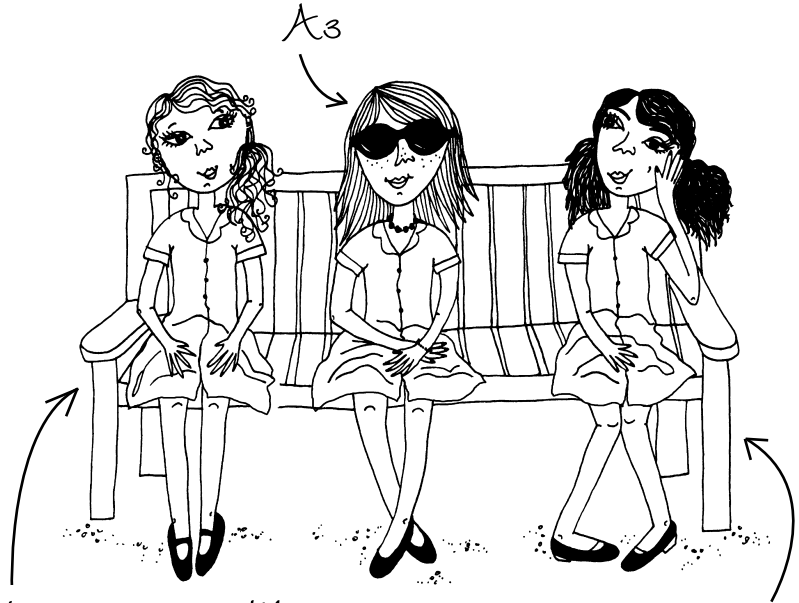

Привет, момичета! Отново съм тук с моя нов фантастичен и напълно таен дневник – шшшт! Откакто започнахме училище, не се случва нищо забележително, но за късмет, току-що ме осени най-удивителното *творческо вдъхновение* и животът ми е напът отново да стане интересен и вълнуващ!

Но преди да ви разкажа за моето *творческо вдъхновение*, ще ви опиша набързо какво се случи през последните няколко седмици. За жалост, фантастичният ми тен от лятото (когато с Джулс и Тилда бяхме заедно на море) вече поизбледня и възвръщам обичайния си анемичен английски вид, вместо да приличам на жител на Лос Анджелис, където, както знаете, всички са постоянно бронзови.

Есенното слънце все още напича от време на време и ако през междучасието се покаже, всички се нареждаме на някоя пейка в

двора с протегнати крака, за да съберем още малко тен, преди да е дошла зимата. Ето така:

Хм... дали се случи още нещо интересно, откакто завърших последния си дневник?

Ами май нищо, „нада“, както би казала Джулс на испански.

А, да, добавих разни неща към униформата, та да не изглежда в стил „отново на училище“, и разбира се, продължавам да съм на 13, на колкото станах през лятото, което си е тийн-тастично!

И май това е ВСИЧКО... Освен обикновените скучни неща като ядене, спане, гледане на „Приятели“ и кавгите с Алекс (нали знаете кой е той – малкото ми братче, което е 90% дразнещо, но аз си го обичам 100%). Напоследък с него се караме кой да седи на предната седалка на път за училище и дали да си вземем коте или куче вкъщи. Аз искам коте, той – куче, а мама каза: „Не може да си вземем домашен любимец! И без животно у дома е пълна лудница!“.

Да не вземете да си помислите, че мама е мега-сърдитка и не обича домашни любимци. Това не е вярно! Тя е много добра, само че има много работа, понеже отглежда мен и Алекс като самотна майка, откакто татко НИ ИЗОСТАВИ ЖЕСТОКО, хъм, преди

около осем месеца... или бяха девет... О, божичко! Вече е минала цяла година! Не съм си представяла дори, че ще дойде ден, когато ще ми е по-лесно да мисля за раздялата на мама и татко, особено в началото, когато се караха постоянно, но сега не се тревожа толкова, а и те започнаха да се разбират по-добре, пък и ние с Алекс виждаме татко често, понеже той живее в града (с брат си, чичо Кен, в един ужасен апартамент, който мирише на къри и крака – ***бъъх!***).

Всъщност вече ми е малко странно да пиша как татко НИ ИЗОСТАВИ ЖЕСТОКО с главни букви. Досега все така го пишех, но вече ми се струва малко подло спрямо него – той ни напусна, защото беше нещастен. Разбира се, още си е голям глупчо и не се опитва да оправи нещата с мама, но все едно – сега не се чувствам толкова зле. Може дори да се върна назад и да задраскам онова, дето го написах с главни букви, но... тогава ще стане голямо грозно петно в моя прекрасен нов дневник, така че по-добре да не го правя.

А, да! Сетих се защо започнах да пиша новия дневник! О, боже, ужасна съм! Непрекъснато се отклонявам от главното (а може би съм много добра точно в това пък!).

Амиии, познайте какво?!

Ще организирам в училище модно ревю с благотворителна цел!

Знам какво си мислите – *тази Луси Джесика Хартли…* това е невъзможно!

Но не ви лъжа! Истина е цели 100%!

Ето как стана всичко. Вчера сутринта споменах пред мама колко е несправедливо, че само през уикенда ни позволява да ядем шоколадови пуканки и как през седмицата трябва да ядем единствено онези скучни диетични овесени ядки, които наричам „*Постелка за хамстери*“

(ПХ, викам им така, защото приличат на талаш, а и на вкус са същите – не че знам какъв е вкусът на талаша, но тези ПХ са точно такива). Когато възнегодувах колко съм онеправдана, мама изведнъж се ядоса и размаха една листовка, която извади от вестника:

– Виж какво, Луси, ти изобщо не знаеш къде живееш! Не знаеш нищо за живота! – каза сърдито тя, което е странно, защото е очевидно, че знам къде живея.

После хвърли листовката на масата точно пред моята скучна закуска и изхвърча нагоре по стълбите.

Дъвченето на ПХ трае дълго и от чудене какво да правя, докато дъвча, започнах да разглеждам листовката. Там прочетох за благотворителността – нали знаете, да помогнете на деца в затруднено положение. Разбрах, че за 24 лири можеш да купиш коза на някое дете и отначало си помислих „*Че защо някое дете ще иска коза или това е някакъв странен домашен любимец?*“, както и „*Колко е несправедливо, че някои деца получават коза, когато аз не мога да получа дори една златна рибка?*“. Но като се зачетох сериозно (докато *все още* дъвчех), разбрах, че много деца нямат какво да ядат, дори и гадни ПХ, и че ако имат коза, ще имат мляко, сирене, масло и всичко, което ние намираме в хладилника и което, дори да се свърши, винаги можем да си вземем от магазина.

Заразглеждах и другите неща, които могат да се купят – например библиотека за децата, които си нямат книги в своето училище (искам да кажа, че си нямат никакви книги, ама съвсем никакви – това е направо ужасно!!). А знаехте ли, че някои деца, дори да искат, не могат да ходят на училище и че можете им помогнете, ако им дадете стипендия за три години, приблизително 250 лири? Знам, че училището е доста досадно, особено когато си зает с важни неща, например да изпробваш нови гримове в тоалетните, и точно тогава бие звънецът за началото на часа и те прекъсва. Ясно е, че в тези случаи уроците много пречат. Освен то-

ва училището е досадно и заради учители като господин Кейн – *училищната униформена полиция*, който се опитва да ни накара да носим сламени шапки (много грозни), както и тричетвърти чорапи, за да запазим приличаме на млади дами от викторианската епоха. И понеже съм *Кралица на модата*, той е моят абсолютен враг. Но господин Кейн е само едно мъничко лошо нещо и ако нямаше училища, нямаше да има четене, писане, рисуване, математика и останалите неща, които са ми нужни, за да мога, когато порасна, да управлявам мой собствен бизнес като *истинска, същинска модна дизайнерка* (което е мечтата на живота ми, МД).

Мислех си за всички деца, които може също да искат да станат истински модни дизайнери като мен, но няма да могат, защото не ходят на училище. В този момент разбрах защо мама се ядоса, почувствах се ужасно, задето казах, че съм онеправдана, понеже трябва да ям ПХ (честно казано, много са гадни!). Реших да направя нещо, за да помогна на онеправданите деца да ходят

на училище, да имат библиотеки и кози.

После обаче си помислих дали мога да спестя 24 лири – поне за *една* коза? Май няма да мога. Щом мама ми даде моите 10 лири джобни, те най-мистериозно изчезват още първия ден, въпреки че съм си купила само едни сенки за очи, една гривна и

съм поръчала горещ шоколад в кафето „Готините кукли“ за мен и моите НДПЗ и...

Извинете, пак се отклоних от темата!

И като се върнах към онеправданите деца, козите и всичко останало, изведнъж ме осени *творческо вдъхновение*.

Когато след малко мама изтопурка надолу по стълбите и изкомандва мен и Алекс да влизаме в колата, за да не закъснеем за училище, аз викнах:

– Ще организирам модно ревю, за да събера средства за „Оксфам“!

Това е името на благотворителната организация, която раздава козите, МД.

И тогава изведнъж порой от идеи заприижда в главата ми и се наложи да грабна най-близкото нещо за писане (което се оказа телефонният тефтер), за да не ги забравя, докато мама ме избутва през вратата. Толкова бях въодушевена, че дори забравих да се кача горе и да си сложа спирала – слава богу, че имам резервна в чантата. Дори не спорих с Алекс за предната седалка, както обикновено, а просто се метнах отзад и започнах да драскам как...

О, момент!

Ръката вече ме боли от толкова писане, а още не съм стигнала до най-важното. Да не стигам до най-важното е нещо, което правя постоянно. Особено когато мисля какво искам да си купя от „Ню Лук“. В момента там има една прекрасна лилава блузка с дантелки – ***о, ужас*** – пак го правя!

За да не се разсейвам повече, просто ще залепя тук идеите си за модното ревю, вместо да ги преписвам.

